

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžk/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 6016200609
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6016200609.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): F. Y., Z. Č.. XXX, W. A., t.č. Ú. V. Ú. U., B. Č.. XX/XXX, U., právne zastúpený: Mgr. Peter Hargaš, advokát, Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-31-8-2/31-2016 zo dňa 6. apríla 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/14/2020-136 z 24. septembra 2020, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-31-8-2/31-2016 zo dňa 6. apríla 2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina (ďalej aj len „prvostupňový orgán“), ktorý rozhodnutím č. 12-31-1/31-2016 z 3. februára 2016 uložil žalobcovi povinnosť uhradiť trovy výkonu väzby vo výške 556,20 € (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). V odôvodnení žalovaný k námietke žalobcu na premlčanie nároku oprávneného na úhradu trov výkonu väzby uviedol, že s premlčaním sa účastníci právnych vzťahov síce najčastejšie stretávajú v oblasti občianskoprávných vzťahov, ale tento inštitút nachádza svoje opodstatnenie a vyjadrenie aj v oblasti zodpovednostných vzťahov vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody (v podobe zániku zodpovednosti). Na zodpovednostné vzťahy vo výkone väzby však nie je možné aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, keďže tieto lehoty sú špeciálne vyjadrené priamo v zákone (napr. subjektívna a objektívna lehota na právoplatné rozhodnutie o disciplinárnom previnení; lehota na výkon disciplinárneho trestu; subjektívna lehota na právoplatné rozhodnutie v ďalších konaniach;

lehota na vymáhanie dobrovoľne neuhradenej pohľadávky) alebo ich dĺžka vyplýva z kontextu celej právnej úpravy.

2. Krajský súd poukázal na svoj predchádzajúci zrušený rozsudok v tejto veci č.k. 1S/31/2017-68 zo dňa 31. mája 2018, kedy rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania a vyslovil názor, že za skutočnosť rozhodujúcu pre začatie konania o trovách je právoplatnosť uznesenia súdu o uložení povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby, pretože správny orgán má informáciu o ukončení väzby neodkladne potom, ako bol obžalovaný súdom oslobodený alebo uznaný za vinného a v súvislosti s tým rovnako aj informáciu o vydaní rozhodnutia súdu o uložení povinnosti nahradiť trovy súvisiace s výkonom väzby v spojení so skutočnosťou, že miestna príslušnosť orgánu na rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby je určená miestom ukončenia výkonu väzby obžalovaného. S týmto záverom sa nestotožnil Najvyšší súd SR, ktorý na základe kasačnej sťažnosti žalovaného predmetné rozhodnutie krajského súdu svojím rozhodnutím sp.zn. 1Sžk/38/2018 zo dňa 17. decembra 2019 zrušil s poukazom na to, že krajský súd pochybil ak v preskúmanom rozhodnutí žalovaného konštatoval zistenie vady podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP. Preto dospel k záveru o potrebe zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť v zmysle § 462 ods. 1 v spojení s § 457 ods. 1 SSP na ďalšie konanie.

3. Krajský súd poukázal na zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, z ktorých vyplynulo, že vo výroku č. II uznesenia Okresného súdu Žilina č.k. 36T/29/2010 z 13. novembra 2012 (ďalej aj len „uznesenie OS Žilina“), bola žalobcovi podľa § 555 ods. 1 písm. a/ zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok (ďalej aj len „trestný poriadok“) uložená povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby od 7. decembra 2009 do 28. augusta 2012 a zároveň uložená povinnosť riaditeľovi Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody (ďalej aj len „ÚVV a ÚVTOS“) vydať rozhodnutie o výške trov väzby, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 23. januára 2013 a bolo doručené ÚVV a ÚVTOS Žilina dňa 3. februára 2016. Riaditeľ ÚVV a ÚVTOS Žilina prvostupňovým rozhodnutím uložil v zmysle § 54 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z.z. žalobcovi povinnosť uhradiť trovy výkonu väzby vo výške 556,20 € a uvedené rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 10. februára 2016. Žalobca podal proti rozhodnutiu odvolanie, v ktorom namietal, že vymáhanie pohľadávky nie je možné pre jej premlčanie a navrhol trvale upustiť od jej vymáhania. Riaditeľ ÚVV a ÚVTOS Žilina odvolaniu nevyhovел a odstúpil odvolanie spolu so súvisiacim spisovým materiálom žalovanému. Žalovaný odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

4. Krajský súd poukázal na závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 1Sžk/38/2018 z 17. decembra 2019, ktorým zrušil pôvodný rozsudok krajského súdu v tejto veci, a v ktorom konštatoval, že konanie vo veci trov spojených s výkonom väzby je správnym konaním, ktoré je osobitne upravené zákonom č. 221/2006 Z.z. Uvedený právny predpis, okrem lehoty na začatie konania o výške trov spojených s výkonom väzby (§ 60d ods. 2), upravuje v § 60d ods. 1 skutočností, na základe ktorých sa konanie „začína“, t. j. na základe vlastného zistenia oprávneného orgánu, na návrh ktoréhokoľvek príslušníka zboru alebo zamestnanca zboru, na podnet iného správneho orgánu alebo na základe záznamu spísaného na predpísanom tlačive, pričom konanie je začaté dňom, keď oprávnený orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon (§ 60d ods. 4). Z uvedeného je zrejmé že právna úprava upravuje osobitne skutočnosť, ktorou sa konanie o výške trov spojených s výkonom väzby začína (prvý úkon voči účastníkovi konania) a skutočností, ktorých existencia je pre začatie konania rozhodujúca (vlastné zistenie, návrh príslušníka alebo zamestnanca zboru, podnet iného správneho orgánu alebo záznam). Právoplatné uznesenie súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby je pre začatie konania podľa § 60d a nasl. zákona č. 221/2006 Z.z. nevyhnutnou, avšak nie jedinou podmienkou, ktorej samotná existencia má za následok plynutie lehoty na vydanie rozhodnutia oprávneným orgánom. V opačnom prípade by prijatie argumentácie krajského súdu malo za následok založenie aktívnej vyhľadávacej povinnosti oprávneného orgánu, čo logicky nezodpovedá formalizovanej komunikácii medzi orgánmi verejnej správy vychádzajúcej z princípu oficiality, na čo dôvodne poukazoval žalovaný.

5. Krajský súd poukázal na to, že konanie a vydanie rozhodnutia podľa ôsmej hlavy zákona č. 221/2006 Z. z. upravujúcej konanie o trovách v spojení s výkonom väzby je správnym konaním, pričom v § 60d zákona č. 221/2006 Z. z. sú upravené procesné podmienky, ktoré musia byť splnené, aby prebehlo konanie vo veciach súvisiacich s výkonom väzby z pohľadu podmienok začatia konania. S poukazom na § 60d ods. 2 zákona č. 221/2006 Z. z. uviedol, že cit. zákon upravuje (prekluzívnu) lehotu, v ktorej je možné konať a právoplatne rozhodnúť t. j. nemožno vo veciach konať, ak od skutočnosti rozhodnej pre začatie konania uplynuli viac ako dva roky.

6. Krajský súd s poukazom na závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 1Sžk/38/2018 z 17. decembra 2019 považoval za nedôvodnú námietku, že žalovaný sa vôbec nezaoberal otázkou dodržania lehoty uvedenej v § 60d ods. 2 zákona č. 221/2006 Z.z. a nemal začať vôbec konať z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty, keďže za skutočnosť rozhodnú pre začatie konania bolo potrebné považovať deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia OS Žilina, právoplatného dňa 23. januára 2013, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť nahradiť trovy výkonu väzby. Krajský súd uviedol, že trovy väzby sú trovami trestného konania, ktoré je povinný nahradiť štátu obžalovaný, ktorý bol uznaný za vinného, pričom o povinnosti na náhradu týchto trov rozhoduje po právoplatnosti rozsudku predseda senátu trestného súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník a v predmetnej veci rozhodol Okresný súd Žilina svojim uznesením. K tomu uviedol, že citované uznesenie bolo podkladom pre vydanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o povinnosti uhradiť trovy výkonu väzby vo výške určenej rozhodnutím. Krajský súd ďalej konštatoval, že skutočnosťou rozhodnou pre začatie konania, od ktorej sa odvíja počítanie dvojročnej prekluzívnej lehoty je doručenie právoplatného uznesenia OS Žilina, ktorým sa rozhodlo o povinnosti žalobcu nahradiť trovy spojené s výkonom väzby.

7. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, krajský súd poukázal na to, že uznesenie OS Žilina bolo doručené správne orgánu dňa 3. februára 2016 a správne orgány tak mohli začať konanie až od tohoto dátumu a vo veci následne rozhodnúť. K tomu ďalej konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané dňa 3. februára 2016 (teda v deň doručenia rozhodnutia) a napadnuté rozhodnutie žalovaného dňa 6. apríla 2016, teda v zákonom stanovenej lehote.

8. Krajský súd zdôraznil, že jedinou odvolacou námietkou žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bola nekonkrétna námietka premlčania a žalovaný vo vzťahu k tejto námietke žalobcu týkajúcej sa premlčania reagoval a v napadnutom rozhodnutí uviedol, že: „S premlčaním sa účastníci právnych vzťahov síce najčastejšie stretávajú v oblasti občianskoprávných vzťahov, ale tento inštitút nachádza svoje opodstatnenie a vyjadrenie aj v oblasti zodpovednostných vzťahov vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody (v podobe zániku zodpovednosti). Na zodpovednostné vzťahy vo výkone väzby však nie je možné aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, keďže tieto lehoty sú špeciálne vyjadrené priamo v zákone (napr. subjektívna a objektívna lehota na právoplatné rozhodnutie o disciplinárnom previnení; lehota na výkon disciplinárneho trestu; subjektívna lehota na právoplatné rozhodnutie v ďalších konaniach; lehota na vymáhanie dobrovoľne neuhradenej pohľadávky) alebo ich dĺžka vyplýva z kontextu celej právnej úpravy.“.

9. Žalobca ako sťažovateľ zastúpený advokátom podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne, aby mu bola priznaná náhrada trov konania a kasačného konania. Namietal, že pôvodný, kasačným súdom zrušený rozsudok krajského súdu č.k. 1S/31/2017-68 zo dňa 31. mája 2018 považuje za správny. Namietal, že jediným dôvodom pre zamietnutie žaloby bol právny názor kasačného súdu v rozhodnutí sp.zn. 1Sžk/38/2018 z 17. decembra 2019. Sťažovateľ nesúhlasil s právnymi závermi v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorý si musel osvojiť právny názor kasačného súdu, a namietal, že tieto sú v priamom rozpore so znením zákona č. 221/2006 Z.z., najmä vo vzťahu k jeho ustanoveniu § 60d ods. 2.

10. Namietal, že krajský súd nerozlišuje medzi momentom začatia správneho konania, ktoré môže začať kedykoľvek, a to aj vtedy, ak nie sú splnené podmienky pre jeho začatie a momentom, od ktorého sa počíta plynutie lehoty uvedenej v § 60d ods. 2 zákona č. 221/2006 Z.z., ktorá má za

následok upustenie od správneho konania (jeho zastavenie), v ktorom sa rozhoduje o výške trov väzby spojených s výkonom väzby. Ďalej uviedol, že krajský súd podľa jeho názoru definoval „rozhodnú skutočnosť“ v § 60d ods. 2 zákona č. 221/2006 Z.z. v rozpore so znením zákona, pretože inak by musel dospieť k záveru, že touto má byť právoplatnosť rozhodnutia súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby. Uviedol, že podľa znenia § 60d ods. 1 zákona č. 221/2006 Z.z. je potrebné moment začatia správneho konania stotožniť s momentom doručenia rozhodnutia súdu o povinnosti nahradiť trovy, avšak doručenie rozhodnutia nie je rozhodnou skutočnosťou pre začiatok plynutia prekluzívnej lehoty, pretože toto rozhodnutie muselo nadobudnúť právoplatnosť pred jeho doručením správnomu orgánu a bez právoplatného rozhodnutia by konanie na správnom orgáne nemohlo byť ani začaté, keďže by chýbal predpoklad pre správne konanie. Namietal, že ak by neexistovalo rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy, tak by žalovaný nemohol vydať rozhodnutie o výške trov, preto je podľa názoru sťažovateľa rozhodnou skutočnosťou právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy. Keďže v danej veci toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. januára 2013, žalovaný mohol rozhodnúť (začať konanie) najneskôr 23. januára 2015. Skutočnosť, kedy sa žalovaný oboznámil s takým rozhodnutím je podľa sťažovateľa nepodstatná.

11. Podľa sťažovateľa mal žalovaný kontrolovať osobný spis a postupovať z vlastného podnetu. Pokiaľ ide o konštatovanie, že postup žalovaného zodpovedá formalizovanej komunikácii medzi orgánmi verejnej správy, sťažovateľ namietal, že táto formalizovaná komunikácia nie je nikde upravená. Podľa sťažovateľa žalovaný a krajský súd neposúdili rozdiel medzi predpokladom pre začatie správneho konania a predpokladom pre vydanie rozhodnutia. Vzhľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty mal žalovaný podľa sťažovateľa konanie zastaviť. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/130/2015 z 24. mája 2016.

12. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu namietal poukazom na list č.j. ÚVTOSaÚVV-1/13-201 z 05. marca 2015, ktorý krajský súd nevykonal ako dôkaz a ktorý podľa sťažovateľa preukazuje aktívnu povinnosť žalovaného kontrolovať osobný spis a to, že žalovaný vedel, že sa v spise nenachádza rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy väzby.

13. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti pridržiaval svojich predchádzajúcich vyjadrení, stotožnil sa s rozsudkom krajského súdu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú. K námietke nevykonania dôkazu poukázal na ustanovenia SSP, v zmysle ktorých správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci, pričom rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti.

14. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z.z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 05. januára 2021 a bola zaregistrovaná pod sp.zn. 1Sžk/1/2021. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

15. Podľa § 60a ods. 1 písm. d/ zák. č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, ústav alebo generálne riaditeľstvo koná vo veci trov spojených s výkonom väzby (ďalej len „konanie o trovách“).

16. Podľa § 60d ods. 1 zák. č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, konanie sa začína na základe vlastného zistenia oprávneného orgánu, na návrh ktoréhokoľvek príslušníka zboru alebo zamestnanca zboru, na podnet iného správneho orgánu 43a) alebo na základe záznamu spísaného na predpísanom tlačive (ďalej len „záznam“). Zo záznamu musia byť zrejmé údaje o disciplinárnom previnení, o spôsobe škody alebo o iných okolnostiach oprávňujúcich začatie konania.

17. Podľa § 60d ods. 2 zák. č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, ak § 40a ods. 4 neustanovuje inak, konať vo veciach uvedených v § 60a ods. 1 nemožno, ak od skutočnosti rozhodnej pre začatie konania uplynuli viac ako dva roky.

18. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti konštatuje, že pre rozhodnutie vo veci je relevantnou vyriešenie podstaty námietok sťažovateľa nesúhlasiaceho s názorom kasačného súdu v jeho rozhodnutí sp.zn. 1Sžk/38/2018 z 17. decembra 2019, ktorou je to, že sťažovateľ považuje za skutočnosť rozhodnú pre začatie konania, od ktorej sa odvíja počítanie dvojročnej prekluzívnej lehoty právoplatnosť rozhodnutia príslušného trestného súdu, ktorým sa rozhodlo o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby. Naopak kasačný súd ako aj krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovili, že týmto momentom nie je právoplatnosť, ale doručenie takého rozhodnutia trestného súdu správne orgánu oprávnenému na vydanie rozhodnutia určujúceho výšku trov väzby, t.j. ÚVV a ÚVTOS.

19. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že v § 60d zákona č. 221/2006 Z.z. sú upravené podmienky začatia konania vo veciach súvisiacich s výkonom väzby, vrátane tzv. konania o trovách. V odseku 1 citovaného ustanovenia je upravený spôsob začatia konania vo vzťahu k otázke, či je konanie možné začať ex offio, alebo na podnet. Zo znenia zákona je zrejmé, že niektoré konania vo veciach súvisiacich s výkonom väzby môžu začať ex offio na podklade vlastného zistenia oprávnených orgánov vo veci konať, v iných prípadoch sa konanie začína na podklade podnetu alebo návrhu (oprávnené orgány teda v týchto prípadoch ex offio na základe vlastných zistení konanie nezačínajú). Citované ustanovenie upravuje vo svojom odseku 2 lehotu, v rámci ktorej možno začať konanie, pričom ide o prekluzívnu lehotu stanovenú v dĺžke 2 rokov, ktorej začiatok plynutia je determinovaný existenciou tzv. rozhodujúcej skutočnosti.

20. Pri výklade predmetného ustanovenia je podľa kasačného súdu, a to aj vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci, potrebné vnímať práve spomínané dva odseky § 60d zákona č. 221/2006 Z.z. spoločne a nenahliadať na ne izolovane. Z uvedeného preto vyplýva, že hoci „rozhodujúca skutočnosť“ nie je legálne definovaná, pri obsahovom vymedzení tohto pojmu je v prípade konania o trovách výkonu väzby, ktoré sa začína ex offio, za túto považovať doručenie rozhodnutia trestného súdu, ktorým bola dotknutej osobe uložená povinnosť nahradiť trovy výkonu väzby. Následkom doručenia takého rozhodnutia správne orgánu príslušnému na rozhodovanie v konaní o trovách výkonu väzby je možnosť oboznámenia sa príslušného správneho orgánu o uložení tejto povinnosti, čo môže predstavovať na jednej strane podklad pre rozhodnutie, avšak súčasne ide primárne o „vlastné zistenie“ tohto orgánu, že bola dotknutej osobe uložená povinnosť nahradenia trov väzby, s čím sa automaticky následne spája povinnosť príslušného správneho orgánu začať ex offio konanie o trovách, výsledkom ktorého bude rozhodnutie v takom konaní, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci v prípade prvostupňového rozhodnutia.

21. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom Najvyššieho súdu SR uvedenom v jeho rozhodnutí sp.zn. 1Sžk/38/2018 zo 17. decembra 2019, ktorý rešpektoval aj krajský súd v napadnutom rozsudku, že „Právoplatné uznesenie súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby je pre začatie konania podľa § 60d a nasl. nevyhnutnou, avšak nie jedinou podmienkou, ktorej samotná existencia má za následok plynutie lehoty na vydanie rozhodnutia oprávneným orgánom. V opačnom prípade by

prijatie argumentácie krajského súdu malo za následok založenie aktívnej vyhľadávacej povinnosti oprávneného orgánu, čo logicky nezodpovedá formalizovanej komunikácii medzi orgánmi verejnej správy vychádzajúcej z princípu oficiality, na čo dôvodne poukazoval žalovaný. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že k vlastnému zisteniu oprávneného/ prvostupňového správneho orgánu došlo až doručením uznesenia Okresného súdu Žilina 36T/29/2010 z 13.11.2012 tomuto orgánu dňa 03.02.2016, preto až od tohto dátumu prvostupňový správny orgán mohol začať konanie vo veci trov spojených s výkonom väzby.“.

22. Kasačný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, aj s prihliadnutím na závery spomínaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžk/38/2018 zo 17. decembra 2019, ktorým bol v zmysle § 469 SSP viazaný. Kasačný súd ďalej konštatuje, že krajský súd prejednal vec v medziach podanej žaloby, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil. S predmetnými námietkami sa krajský súd dostatočne vysporiadal a vyvodil správne právne a skutkové závery, pričom neoponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci.

23. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona.

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.